

УДК 330.131.7:330.341.1(477)

RISK AND RESILIENCE OF UKRAINE'S NATIONAL DEVELOPMENT: AN INDICATOR-BASED APPROACH TO RECOVERY ASSESSMENT

РИЗИКИ ТА СТІЙКІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: ІНДИКАТОРНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНЮВАННЯ ВІДНОВЛЕННЯ

Parkhomenko V. / Пархоменко В.В.*PhD in Economics, assoc. prof. / к.е.н., доцент**ORCID: 0000-0002-9321-4125**National Academy of Statistics, Accounting and Audit, 1 Pidhirna St., Kyiv, 04107**Національна академія статистики, обліку та аудиту, Київ, Підгірна, 1, 04107*

Анотація. Статтю присвячено оцінюванню ризиків і стійкості національного розвитку України у воєнний період із використанням індикаторного підходу. Обґрунтовано необхідність переходу до *risk-informed governance* та інтеграції даних про ризики у процеси стратегічного планування. Методологія базується на міжнародних підходах OECD, UNDRR, *SDG Index*, BRIC та офіційних показниках економічного, соціального, інфраструктурного й екологічного розвитку України за 2022–2025 рр. Проаналізовано динаміку реального ВВП, переміщення населення, потреб відновлення за RDNA, рівень екологічних ризиків і позиції у глобальних рейтингах сталого розвитку. Визначено регіональні відмінності за рівнем пошкоджень, економічної активності та стійкості макрорегіонів. Результати показують значну регіональну поляризацію та нерівномірність відновлення. Індикаторний підхід забезпечує комплексне бачення взаємозв'язку ключових ризиків і формує підґрунтя для диференційованої політики повоєнної відбудови.

Ключові слова: ризики, стійкість, сталий розвиток, індикаторний підхід, післявоєнне відновлення, регіональна диференціація, економічна вразливість, екологічні ризики, RDNA, внутрішнє переміщення, *risk-informed governance*.

Вступ Повномасштабна війна суттєво змінила соціально-економічний та екологічний простір України, сформувавши якісно нові умови для ухвалення управлінських рішень та визначення стратегічних пріоритетів розвитку. Руїнування інфраструктури, масове переміщення населення, трансформація ринків праці та загострення екологічних загроз зумовили зростання комплексних ризиків для національного розвитку, що проявляються у вразливості економіки, погіршенні якості життя, деградації природних ресурсів і просторовій нерівномірності відновлення. За таких умов традиційні інструменти планування виявляються недостатніми, а управлінські рішення мають спиратися на системний ризик-менеджмент і оцінювання стійкості.

Важливим інструментом такого ризик-орієнтованого підходу стають індикатори, які відображають ключові параметри вразливості та стійкості економічних, соціальних, екологічних і територіальних систем. Індикаторний

підхід дозволяє поєднати різномірні дані, виявити критичні зони ризику, оцінити здатність системи до відновлення та сформувавши основу для прийняття рішень, які враховують ризики та потенціал стійкості на різних рівнях управління. У цьому контексті статистичні дані вже є не лише джерелом опису ситуації, а й перетворюються на інструмент управління ризиками та планування відбудови.

В умовах повоєнного відновлення України особливого значення набуває оцінювання ризиків та стійкості національного розвитку з урахуванням динаміки макроекономічних показників, масштабів інфраструктурних пошкоджень, соціально-демографічних зрушень, екологічних викликів та територіальної диференціації. Саме поєднання цих вимірів дозволяє сформувавши інтегральне бачення стану країни, визначити «вузькі місця» для політики та ідентифікувати регіони, які можуть виступати драйверами відновлення.

Сучасні підходи до управління національним розвитком у нестабільних умовах дедалі частіше ґрунтуються на поєднанні концепцій ризику, стійкості (resilience) та сталого розвитку. У міжнародних документах з питань зниження ризиків лих та стійкості розвитку наголошується на необхідності переходу до “risk-informed development”, тобто інтеграції інформації про ризики в усі етапи політики та планування [14; 15]. У доповідях UNDRR наголошується, що показники ризику мають доповнюватися індикаторами стійкості, які дозволяють оцінювати не лише втрати, а й спроможність системи протистояти шокам та відновлюватися [15].

В академічних дослідженнях останніх десятиліть сформувалося кілька напрямів, пов’язаних із вимірюванням стійкості та вразливості територій. Значна кількість робіт нині присвячена розробці індикаторів стійкості громад та регіонів, зокрема індексу базової стійкості громад (Baseline Resilience Indicators for Communities, BRIC) та інших індикаторних моделей, що поєднують соціальні, економічні, інфраструктурні та екологічні характеристики [10; 12]. У цих підходах стійкість розглядається як багатовимірна властивість системи, яка проявляється у здатності пом’якшувати наслідки шоків, пристосовуватися до змін та відновлюватися до прийняттого рівня функціонування.

В українському науковому дискурсі проблема стійкості та ризиків національного розвитку розглядається передусім крізь призму економічної безпеки, людського розвитку та регіональної політики. У працях Е. Лібанової увагу зосереджено на соціальній стійкості, вразливості домогосподарств, демографічних зрушеннях та їхньому впливі на довгострокові траєкторії розвитку країни [3]. Дослідження Я. Жаліла та співавторів стосуються інституційних засад економічної стійкості, структурних деформацій та ризиків для національної економіки в умовах криз і трансформацій [2]. Вагомий внесок у дослідження макроекономічної динаміки, структурної модернізації та стійкості економічних систем зроблено також у працях В. Геєця, де підкреслюється значення інституційних чинників, інновацій та якості економічної політики для підвищення стійкості розвитку [1].

У вітчизняних дослідженнях також відзначається зростання ролі ризик-менеджменту у міжнародних економічних відносинах, що супроводжується переосмисленням теоретичних підходів до управління ризиками та формуванням нових тенденцій у розвитку механізмів стійкості в умовах глобальної нестабільності [7].

Ці підходи демонструють, що українська наукова традиція активно інтегрує концепти ризику, стійкості та сталого розвитку у аналіз національної економіки та регіонального розвитку.

Основний текст Важливою методологічною основою для побудови комплексних індикаторів для оцінювання ризиків та стійкості національного розвитку є рекомендації, викладені у керівництві ОЕСД щодо конструювання композитних показників, де пропонується поетапна процедура їх відбору, нормування, агрегування та інтерпретації результатів [12]. Подібні принципи застосовуються при формуванні глобальних індексів, зокрема індексу сталого розвитку (SDG Index), який використовується як узагальнена оцінка прогресу країн у досягненні Цілей сталого розвитку [13]. Ці підходи підкреслюють важливість якісного відбору індикаторів, прозорості методології та коректної інтерпретації отриманих агрегованих оцінок.

Для України питання вимірювання стійкості та ризиків у воєнних умовах набувають особливої ваги. У фокусі наукових і прикладних досліджень перебувають оцінювання економічних втрат, просторове моделювання вразливості регіонів, аналіз впливу війни на соціально-демографічні процеси, продовольчу безпеку, екологічний стан територій тощо [3; 7; 12–15]. Наявні підходи демонструють високий потенціал індикаторних моделей для підтримки управлінських рішень, однак потребують адаптації до умов повоєнного відновлення, коли одночасно необхідно враховувати як масштаби руйнувань, так і потенціал стійкості та відновлюваності територій. Запропонований у статті індикаторний підхід спрямований на поєднання цих вимірів у рамках єдиної аналітичної системи, орієнтованої на потреби ризик-менеджменту.

Для оцінювання ризиків та стійкості національного розвитку нами був використаний індикаторний підхід, який передбачає використання системи кількісних показників. Для дослідження застосовано переважно описову та порівняльну статистику, аналіз динаміки індикаторів у часовому розрізі (2022–2025 рр.), а також просторове групування макрорегіонів України за рівнем стійкості. Такий підхід дозволяє поєднати макроекономічні, соціальні, інфраструктурні, екологічні та територіальні параметри в єдиній аналітичній рамці, релевантній для завдань ризик-менеджменту.

Джерелами даних виступають офіційна макроекономічна статистика Державної служби статистики України та Національного банку України [5; 6; 8], оцінки внутрішнього переміщення та зовнішньої міграції за даними Міжнародної організації з міграції (IOM) та УВКБ ООН [11], результати чотирьох хвиль Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA1–RDNA4), підготовлених Світовим банком, Європейською Комісією та Урядом України [17], а також оцінки екологічних ризиків, представлені Програмою ООН з довкілля (UNEP) [16] і міжнародними індексами сталого розвитку (SDG Index) [13]. Це дозволяє забезпечити репрезентативність та порівнюваність індикаторів, а також їх узгодженість із міжнародними підходами до вимірювання стійкості.

На першому етапі обрані індикатори було згруповано за чотирма основними блоками:

- економічний (динаміка реального ВВП, оцінка потреб відновлення за RDNA);
- соціальний (кількість внутрішньо переміщених осіб, масштаби зовнішньої міграції);
- екологічний (частка територій із підвищеними екологічними ризиками);
- територіальний (частка громад із критичним рівнем пошкоджень, узагальнена оцінка стійкості макрорегіонів).

Така структуризація відповідає логіці комплексних індексів, рекомендованих у міжнародних методичних підходах [10; 12], але в даному дослідженні свідомо збережено формат окремих індикаторів без їх агрегування в єдиний композитний показник, аби уникнути надмірної втрати інформації та спростити інтерпретацію результатів для потреб публічної політики.

На другому етапі здійснено аналіз динаміки індикаторів стійкості за період 2022–2025 рр. (табл. 1), що дозволило виявити ключові тенденції: глибину початкового шоку, темпи часткового відновлення, накопичення інфраструктурних потреб, зміну масштабів внутрішнього та зовнішнього переміщення населення, а також еволюцію екологічних ризиків. Для інтерпретації результатів використано підхід, наближений до концепції *Risk-informed decision making*, коли показники розглядаються як основа для визначення пріоритетів відновлення та зниження ризиків [14; 15].

На третьому етапі сформовано узагальнену характеристику територіальної стійкості макрорегіонів України (табл. 2), яка поєднує інформацію про рівень інфраструктурних пошкоджень, інтенсивність внутрішнього переміщення, економічну активність та екологічні ризики [4; 11; 16; 17]. Отримані оцінки мають експертно-індикаторний характер і використовуються для виділення груп регіонів з різним рівнем стійкості (помірно висока, середня, низька, критична), що є важливим для просторової диференціації політики відновлення. Обмеження дослідження пов'язані з неоднорідністю якості даних воєнного періоду,

наявністю прогнозних компонентів (зокрема щодо ВВП) та необхідністю узагальнення частини показників до рівня макрорегіонів, що потребує подальшого поглиблення аналізу на рівні областей і громад.

Економічний вимір сталого розвитку зазнав найглибших трансформацій: скорочення реального ВВП на 29,1% у 2022 р. [5; 8], зафіксоване Держстатом і НБУ, стало найглибшим падінням за весь період незалежності. Це падіння відображає глибину економічного шоку, спричиненого руйнуванням інфраструктури та зниженням ділової активності, порушенням логістичних ланцюгів, втратою виробничих потужностей і скороченням інвестицій. Подальше відновлення у 2023 р. (+5,3%) та стабілізація у 2024 р. (+2,9%) є свідченням адаптивності економіки, хоча ці темпи все ще суттєво нижчі за потреби, необхідні для швидкої реконструкції країни. Динаміка зміни ВВП, представлена нижче, дозволяє оцінити масштаб коливань та визначити економічні передумови для відбудови (рис. 1).

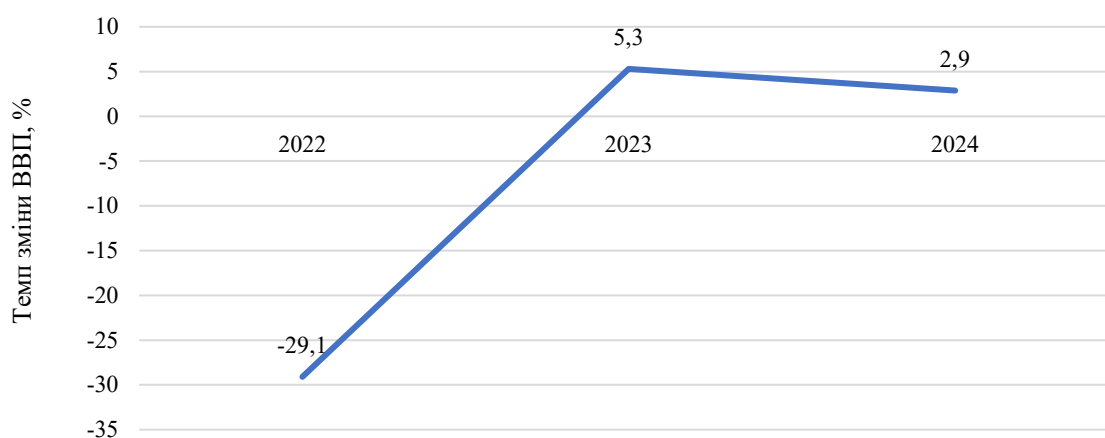

Рисунок 1 - Динаміка ВВП України у 2022–2024 рр.

Джерело: [5]; [8]

Паралельно з економічними викликами соціальний вимір стабільності також зазнав істотних змін. Одним із ключових показників соціальної стійкості є масштаби внутрішнього та зовнішнього переміщення населення.

За оцінками Міжнародної організації з міграції та УВКБ ООН, кількість внутрішньо переміщених осіб станом на 2025 р. становить близько 3,694 млн людей [11], тоді як понад 6,4 млн українців залишаються за кордоном. Масові

переміщення змінили демографічну структуру регіонів, збільшили навантаження на системи охорони здоров'я, соціального забезпечення та житлової політики, а також вплинули на ринок праці, формуючи потреби в переорієнтації зайнятості та розвитку нових форм соціальної підтримки. Динаміка ВПО протягом 2022–2025 рр. демонструє поступове зменшення кількості переміщених осіб, однак повільні темпи повернення населення в зруйновані громади свідчать про необхідність комплексної політики з відновлення житла, інфраструктури та забезпечення безпеки (рис. 2).

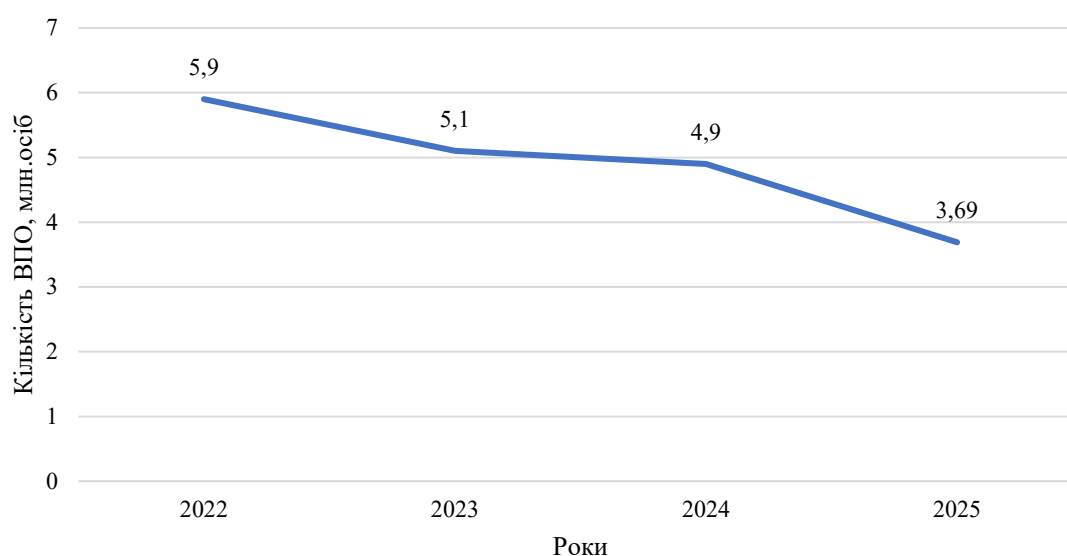

Рисунок 2 - Кількість внутрішньо переміщених осіб в Україні у 2022–2025 рр.

Джерело: [11]

За оцінкою Fourth Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA4), сукупні потреби у відновленні України на наступне десятиліття становлять приблизно 524 млрд дол. США [17]. Ця сума відображає структурну глибину завданих збитків і включає втрати житлового фонду, енергетики, транспорту, промисловості, соціальної сфери та інституційних систем. Особливо значним є обсяг пошкоджень житлового сектору, де зруйновано або пошкоджено понад 250 тисяч об'єктів різного типу. Суттєвих втрат зазнала й енергетична система, що спричинило потребу у значних інвестиціях у розбудову стійкої, децентралізованої та модернізованої енергетичної інфраструктури.

Екологічні наслідки війни доповнюють загальну картину вразливості. За оцінками UNEP, понад 30% території України мають підвищений рівень екологічних ризиків, пов'язаних із забрудненням ґрунтів, води, руйнуванням промислових об'єктів та мінною небезпекою [16]. Ці ризики значно ускладнюють відновлення та створюють довгострокові виклики для сталого розвитку громад, включаючи зниження якості природних ресурсів, втрату біорізноманіття, неможливість використання земель та необхідність дорогих екологічних заходів. Сукупність економічних, соціальних, інфраструктурних та екологічних тенденцій формує багатовимірну картину стану країни та підкреслює потребу в узагальненій системі достовірних показників, яка дозволяє структурувати ключові тенденції та спростити ухвалення рішень на державному та місцевому рівнях.

Подальший аналіз інфраструктурних втрат дозволяє глибше оцінити структурні зміни в економіці та визначити пріоритети відновлення. За оцінками Fourth Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA4), загальні потреби у відновленні України на 2025 р. становлять близько 524 млрд дол. США [17], що відображає накопичений вплив чотирьох хвиль руйнувань. Найбільше постраждав житловий сектор, на який припадає найбільша частка відновлювальних потреб, а також енергетична інфраструктура, що внаслідок повторюваних атак зазнала тривалих перебоїв роботи. Значними залишаються потреби в транспортній системі, промисловості й соціальній інфраструктурі. Їхнє співвідношення демонструє концентрацію ресурсів у секторах, критичних для життєстійкості держави (рис. 3).

Комплексний характер викликів, спричинених війною, зумовлює потребу у системному підході до оцінювання стійкості, який охоплює економічні, соціальні, екологічні та інфраструктурні параметри. Для цього доцільно використовувати інтегровані статистичні індикатори, що дозволяють узгодити різноспрямовані тенденції та сформувані цілісне бачення стану країни у динаміці. Узагальнення ключових показників у динаміці дає змогу порівнювати роки, відстежувати прогрес, визначати критичні розриви та формувати науково

обґрунтовані пріоритети політики відновлення (табл. 1).

Дані таблиці демонструють, що економічний шок 2022 р. (–29,1%) [5; 8] надовго визначив траєкторію економічного відновлення.

Потреби відновлення України за секторами (RDNA)

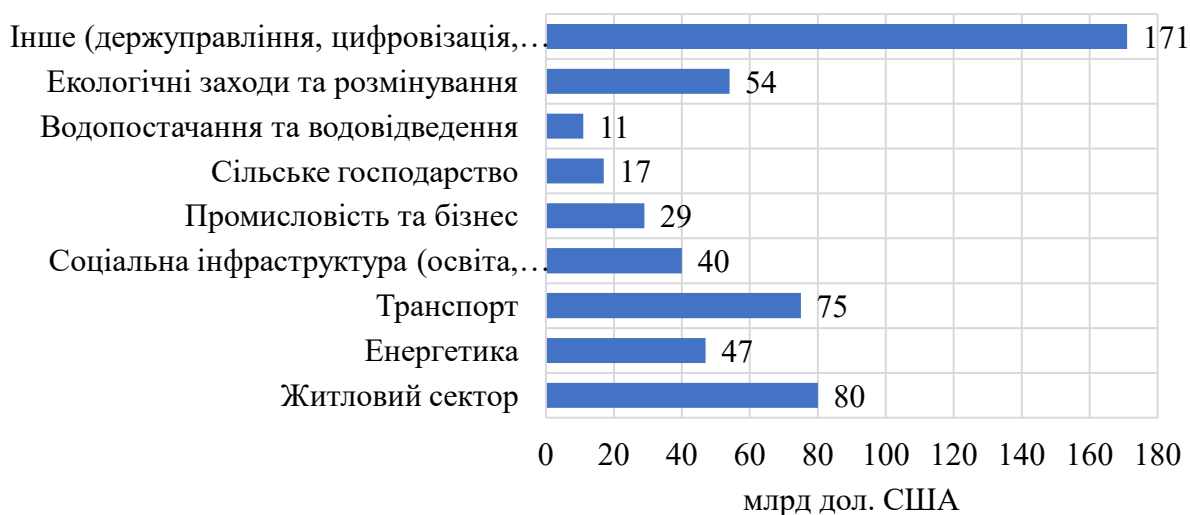

Рисунок 3 - Структура потреб відновлення України за секторами

Джерело: [17]

Незважаючи на позитивну динаміку ВВП у 2023–2024 рр. [5; 8], загальний рівень економічної активності залишається нижчим за довоєнний. Демографічні зміни, пов'язані з внутрішнім переміщенням (3,694 млн ВПО станом на 2025 р.) [11] та масштабною зовнішньою міграцією (>6,4 млн), формують тривалі диспропорції на ринку праці і впливають на відновлення регіонів.

Динаміка інфраструктурних потреб за RDNA1–RDNA4, що зросли з 349 млрд до 524 млрд дол. США [17], засвідчує поглиблення руйнувань та зростання вартості реконструкції. Екологічні ризики, що зросли з 25% до понад 30% території [16], посилюють потребу в екологічно орієнтованих рішеннях.

Стабільні позиції України за міжнародним SDG Index (74–76 балів) [15] свідчать про наявність структурної стійкості та потенціалу до модернізації, попри погіршення показників за окремими цілями, пов'язаними з бідністю, здоров'ям, енергетичною безпекою та урбанізацією. Інтегрований аналіз цих даних дає змогу не лише оцінити темпи відновлення, а й визначити напрямки довгострокової трансформації.

**Таблиця 1 - Ключові статистичні індикатори стійкості та відновлення
України за 2022–2025 р.р**

Показник	2022	2023	2024	2025
Реальний ВВП, %	-29,1	+5,3	+2,9	≈2,7*
Кількість ВПО, млн осіб	≈5,9	≈5,1	≈4,9	3,694
Українці за кордоном, млн осіб	≈7,8	≈6,8	≈6,6	≈6,4
Потреби відновлення, млрд USD (RDNA)	349 (RDNA1)	411 (RDNA2)	486 (RDNA3)	524 (RDNA4)
SDG Index, бал	74,0	75,2	н/д	75,74
Екологічні ризики, % території	25 %	28 %	30 %	>30 %
Території з критичними пошкодженнями, % громад	25 %	29 %	31 %	>33 %

Джерело: узагальнено за даними [5]; [8]; [11]; [15-17].

Сукупність наведених даних формує інтегровану картину, де економічні, соціальні, екологічні й інфраструктурні аспекти розвитку взаємопов'язані та взаємозалежні. Такий підхід дозволяє не лише оцінити структуру втрат, але й визначити траєкторії відновлення, що є критично важливим для формування національної політики сталого розвитку на післявоєнний період. Використання статистичних індикаторів у динаміці дає змогу будувати прогнози, моделювати сценарії та формувати системи моніторингу, які забезпечують прозорість, ефективність та адаптивність управлінських рішень.

Подальший аналіз стосується регіональних відмінностей, які відіграють ключову роль у плануванні реконструкції. Територіальний вимір дозволяє визначити неоднорідність впливу війни, оцінити потреби громад, їхню інституційну спроможність, демографічну ситуацію та інфраструктурний стан. Просторові диспропорції є важливою передумовою для формування регіонально диференційованої політики відновлення, що ґрунтується на достовірних даних та з урахуванням специфіки місцевого контексту.

Територіальна диференціація впливу війни залишається одним із ключових факторів, що визначає нерівномірність відновлення. Внаслідок різної інтенсивності бойових дій, масштабу руйнувань, демографічних зрушень та екологічних загроз макрорегіони України демонструють різну швидкість

відновлення, різну стійкість до шоків та відмінну здатність до забезпечення базових послуг населенню.

Західні області, які стали основним приймаючим регіоном для внутрішньо переміщених осіб, характеризуються відносно невисоким рівнем інфраструктурних пошкоджень, збереженою економічною активністю та високим навантаженням на соціальні послуги [4; 11; 17]. Попри підвищений тиск на інфраструктуру та ринок праці, ці регіони демонструють помірно високу стійкість і здатність швидко масштабувати сервіси. Центральний регіон водночас зазнав середніх втрат і виступає транзитною зоною для переміщення населення. Він поєднує у собі як зменшення обсягів виробництва, так і збереження окремих промислових кластерів.

Найбільш вразливими залишаються Південь і Схід, де масштаби інфраструктурних пошкоджень є критичними або надкритичними, а економічна активність суттєво знижена. Східні області, що зазнали багаторічної активної фази бойових дій, мають найнижчі показники відновлення та надзвичайно високі екологічні ризики через забруднення територій, руйнування промислових об'єктів і мінну небезпеку. Південні регіони, зокрема прифронтові, потерпають від руйнування енергетичної інфраструктури, обмежень у функціонуванні портів та сільськогосподарського виробництва. Північні регіони стикаються з відсутністю повністю відновлених комунікаційних мереж та значною мірою забруднених земель. За даними RDNA4, значна частка громад у цих макрорегіонах має критичний рівень пошкоджень (>33%) [17], що ускладнює доступ до базових послуг, відновлення інфраструктури та економічну активність. Східні області стикаються також із підвищеними екологічними ризиками через руйнування промислових потужностей і масштабне забруднення земель [16]. Північні території мають нижчий рівень руйнувань, але значні проблеми з відновленням транспортної та енергетичної інфраструктури, що зумовлено тривалими обмеженнями доступу до окремих територій [17].

Для систематизації регіональних відмінностей доцільно застосовувати узагальнені показники територіальної стійкості. Вони дозволяють отримати

інтегральне уявлення про стан макрорегіонів і визначити, які території потребують першочергової підтримки, а які здатні самотійно забезпечувати базові функції та слугувати точками зростання. Такі показники є важливими як для національного планування, так і для розподілу міжнародної допомоги, адже враховують не лише масштаб руйнувань, а й спроможність громад до відновлення.

Таблиця 2 - Територіальна стійкість макрорегіонів України у воєнний період (узагальнені характеристики)

Макрорегіон	Рівень інфраструктурних пошкоджень	ВПО на 1000 населення	Економічна активність	Екологічні ризики	Загальна стійкість
Захід	Низький	Високий	Висока	Низькі	Помірно висока
Центр	Середній	Середній	Помірна	Помірні	Середня
Північ	Високий	Середній	Низька	Підвищені	Низька
Південь	Дуже високий	Низький	Дуже низька	Високі	Критична
Схід	Надкритичний	Низький	Вкрай низька	Дуже високі	Критична

Джерело: [4]; [11]; [16]; [17]

Аналіз даних, наведених у таблиці, свідчить про значну регіональну поляризацію за рівнем стійкості. Західні області демонструють найкращі результати завдяки поєднанню низького рівня інфраструктурних пошкоджень та високої інституційної спроможності, тоді як Схід і Південь залишаються найбільш вразливими територіями. Центральні області утримують середню позицію, відзначаючись різноманітністю показників залежно від близькості до бойових дій, рівня урбанізації та наявності критичної інфраструктури [16; 17]. Така диференціація підтверджує важливість регіонального підходу до планування відновлення та впровадження політик сталого розвитку, оскільки універсальні рішення у таких умовах є неефективними.

Висновки Комплексне поєднання економічних, соціальних, екологічних та територіальних індикаторів створює основу для сучасної системи управління відновленням України. Статистичні дані виконують не лише описову функцію, але й слугують інструментом стратегічного планування, що дозволяє формувати

пріоритети, оцінювати ефективність рішень і забезпечувати прозорість та підзвітність процесів. У контексті сталого розвитку статистика виступає критично важливим елементом моделювання сценаріїв, розрахунку потреб, оцінювання ризиків та моніторингу реалізації державної політики.

Використання статистичних індикаторів у поєднанні з принципами сталого розвитку дозволяє формувати відбудову України як комплексний проєкт довготривалої модернізації. Підхід, заснований на даних, забезпечує можливість узгодження економічних цілей із соціальними потребами, екологічними обмеженнями та просторовою нерівномірністю. Така модель управління сприяє формуванню стійкої економіки, інклюзивних громад та екологічно збалансованих рішень, що створює фундамент для післявоєнного розвитку України та її інтеграції у глобальні системи сталості.

Статистичне забезпечення управлінських рішень у повоєнний період є необхідною умовою для ефективної реконструкції та модернізації країни. Використання надійних даних у поєднанні з сучасними методами аналізу дозволяє формувати політику, орієнтовану не лише на відновлення, а й на створення нової, більш стійкої моделі розвитку. У цьому контексті сталий розвиток виступає не просто концепцією, а стратегічною рамкою для управління трансформаційними процесами, що визначатимуть майбутнє України в умовах глобальної невизначеності.

Література

1. Геєць В. М. Економічний розвиток і стійкість: макроекономічні орієнтири та інституційні фактори. Київ: Інститут економіки та прогнозування НАН України, 2018.
2. Жаліло Я. А., Білан О. І., Шевченко О. В. Економічна стійкість України: виклики та напрями зміцнення. Київ: НІСД, 2019.
3. Лібанова Е. М. Людський розвиток в Україні: тенденції та соціальна стійкість. Київ: Інститут демографії та соціальних досліджень ім. М. В. Птухи НАН України, 2020.

4. Міністерство економіки України. Аналітичні матеріали та статистичні огляди. URL: <https://www.me.gov.ua>
5. Національний банк України. Коментар щодо зміни реального ВВП України у 2022–2024 роках. URL: <https://bank.gov.ua>
6. Національний банк України. Інфляційні звіти та макроекономічні прогнози. URL: <https://bank.gov.ua>
7. Пархоменко В. Методи управління ризиками у міжнародних економічних відносинах: теоретичні підходи та сучасні тенденції. *SWORLD Journal*, 2024, № 33(03). URL: <https://www.sworldjournal.com/index.php/swj/issue/view/swj33-03/swj33-03>
8. State Statistics Service of Ukraine. Macroeconomic Indicators and National Accounts. URL: <https://ukrstat.gov.ua>
9. Cutter S. L., Ash K. D., Emrich C. T. The geographies of community disaster resilience. *Global Environmental Change*, 2014. <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0959378014001459>
10. Cutter S. L., Burton C. G., Emrich C. T. Disaster Resilience Indicators for Benchmarking Baseline Conditions. *Journal of Homeland Security and Emergency Management*. 2010. Vol. 7(1). DOI: <https://doi.org/10.2202/1547-7355.1732>
11. International Organization for Migration (IOM). Ukraine Internal Displacement Reports. UNHCR Operational Data Portal. URL: <https://data.unhcr.org>
12. Nardo M., Saisana M., Saltelli A., Tarantola S., Hoffman A., Giovannini E. Handbook on Constructing Composite Indicators: Methodology and User Guide. OECD, 2008. URL: <https://www.oecd.org>
13. Sustainable Development Report 2022–2025. SDG Index and Dashboards. URL: <https://dashboards.sdgindex.org>
14. UNDP. Risk-Informed Development: A Strategy Tool for Integrating Disaster Risk Reduction and Climate Change Adaptation into Development. UNDP, 2021. URL: <https://www.undp.org>
15. UNDRR. Global Assessment Report on Disaster Risk Reduction 2023–2025. URL: <https://www.undrr.org>

16. United Nations Environment Programme (UNEP). Environmental Damage Assessments for Ukraine. URL: <https://www.unep.org>

17. World Bank, Government of Ukraine, European Commission. Ukraine Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA1–RDNA4), 2022–2025. URL: <https://www.worldbank.org/en/country/ukraine>

Abstract. *The article examines the risks and resilience of Ukraine's national development during wartime using an indicator-based approach. The study substantiates the need for risk-informed governance and the integration of risk data into strategic planning processes. The methodology builds on international frameworks developed by OECD, UNDRR, the SDG Index and BRIC, combined with official economic, social, infrastructural and environmental indicators for 2022–2025. The analysis covers the dynamics of real GDP, internal and external displacement, recovery needs assessed by RDNA, environmental risks and Ukraine's positions in global sustainable development rankings. Regional differences in damage levels, economic activity and macroregional resilience are identified. The findings reveal significant regional polarization and uneven recovery. The indicator-based approach provides a comprehensive view of interconnected risks and forms a foundation for differentiated post-war recovery policies.*

Keywords: *risks; resilience; sustainable development; indicator-based approach; post-war recovery; regional differentiation; economic vulnerability; environmental risks; RDNA; internal displacement; risk-informed governance.*